

Wij hebben gezondigd

Terwijl ik dit schrijf is Israël in grote nood. Het is wel duidelijk: Gods volk is omringd door vijanden. En in de rest van de wereld laten notoire antisemieten hun masker vallen. Dit artikel gaat over de tijd van Nehemia maar het gaat ook over nu.

Henk Poot

VEROOTMOEDIGING

Het boek Nehemia begint met het bericht over de rampspoed waarin Jeruzalem verkeert. Dat komen mannen uit Judea de schenker van de koning van Perzië vertellen. Veel Joden die zijn teruggekeerd uit Babel hebben geen droog brood te eten en het volk wordt omringd door vijanden terwijl de muren van Jeruzalem nog steeds niet zijn hersteld.

Nehemia vertelt: 'Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder en bedreef rouw, dagenlang.' Maar dat is niet het enige wat hij doet. Hij vast en gaat tijdens het vasten in gebed, een gebed waarin hij zich voor God verootmoedigt. Hij zegt: 'Ik belijd de zonden van de Israëlieten, die wij tegen U begaan hebben. Ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd. Wij hebben het grondig bij U verdorven. Wij hebben de geboden, de verordeningen en de bepalingen, die U aan Uw dienaar Mozes geboden hebt, niet in acht genomen.'

De Naam van God klinkt als een roep om hulp van een mens, van een volk dat weet heeft van zijn eigen falen

Dat is wat de profeet Daniël ook doet als zeventig jaar ballingschap verlopen zijn. Ook hij gaat op zijn knieën en verootmoedigt zich voor de Heere. En dat is ook wat uiteindelijk heel Israël doet. Dat lezen we in Nehemia 9. Nadat de muur van Jeruzalem hersteld is, wordt het Loofhuttenfeest gehouden onder grote vreugde. Dan wordt ook de Thora gelezen. Maar aan het einde van dezelfde maand volgt er een diepe verootmoediging: 'Ze gingen staan en beleden hun zonden en de ongerechtigheden van hun vaderen' (Neh. 9:2). Een vierde deel van de dag wordt er voorgelezen uit Gods Woord en een vierde deel van de dag, lezen we, deden zij belijdenis en bogen zich neer voor de Heere, hun God.

En dan vertelt heel hoofdstuk 9 over de weg die de Heere gegaan is met zijn volk Israël. De Thora vertelt dat de God van Israël de oorsprong van het leven is, dat Hij Abraham geroepen heeft, dat Hij Israël bevrijd heeft uit de duisternis van Egypte, dat de Heere zijn volk door de Schelfzee gebracht heeft, terwijl het leger van de farao daarin ten onder gegaan is, dat Hij Israël bewaard, geleid en gevoed heeft in de woestijn. Er kwam water uit de rots en brood uit de hemel. Er wordt gesproken over de wolkkolom en de vuurkolom. De mensen horen weer hoe God hun roepen gehoord heeft en hoe Hij Zich over hen ontfermd heeft: 'Veertig

jaar hebt U hen onderhouden in de woestijn. Zij hebben geen gebrek geleden, hun kleren zijn niet versleten en hun

Wat als het hele volk zich voor God neerboog? (foto: Aaron Burden, Unsplash)

voeten zijn niet opgezwollen' (vers 21). God heeft de kinderen van Israël talrijk gemaakt als de sterren aan de hemel. Hij heeft hun bevolen het land in bezit te nemen, een land met wijngaarden en een menigte van olijfbomen en vruchtbomen: 'Zij hebben gegeten en zijn verzadigd en welvarend geworden en hebben als in een lusthof geleefd door Uw grote goedheid' (vers 25).

Maar dan wordt ook verteld over de zonden. Dat mensen Gods wet achter zich wegwierpen. En dat God hen strafte en louterde door hen over te geven aan de macht van hun vijanden: 'Door Uw grote barmhartigheid hebt U hen niet vernietigd en hebt U hen niet verlaten, want U bent een genadig en barmhartig God' (vers 31). 'Welnu, onze God, o grote, geweldige en ontzagwekkende God, Die het verbond en de goedertierenheid in acht neemt...'

(vers 32). Nehemia 9 is één groot getuigenis van

de liefde van God voor Israël. Niet voor niets wordt hier voluit de Naam van God genoemd: 'Maar U bent een God Die menigvuldig vergeeft, genadig, barmhartig, geduldig, rijk aan goedertierenheid' (vers 17). Zo wordt de Naam ook genoemd in Exodus 34, Numeri 14, in Psalm 86 en 103, in Joël 2, in Jona 4 en Jakobus 5.

Maar die Naam klinkt wel bij de belijdenis van de zonden van het volk. Die worden niet verzwegen. De Naam van God, zo uitgesproken klinkt als een roep om hulp van een mens, van een volk dat weet heeft van zijn eigen falen.

OOK IK EN MIJN FAMILIE

Wat opvalt in de verootmoediging van Nehemia is dat hij de situatie van Jeruzalem niet op een politieke manier beziet. Het heeft niet te maken met een

ellendige samenloop van omstandigheden. Dat er armen in het land zijn heeft wel te maken met het wanbeleid van bepaalde landeigenaren. Nehemia zal hen ook aanklagen als hij Judea bezoekt. Maar dat is het niet alleen. En dat de muren nog niet hersteld zijn is

De ellende van Jeruzalem is geen politieke kwestie, geen nare samenloop van omstandigheden. De zonde van het volk is er debet aan

geen kwestie van nalatigheid of van tegenwerking van de vijanden van de Joden. Dat speelt zeker ook een rol. Maar in de eerste plaats heeft de ellende te maken met zonden tegen God. Hoe paradoxaal dat ook moge klinken, maar het diepe besef van schuld, van de verstoorde relatie met God, dat de Heere zijn volk loutert heeft ervoor gezorgd dat Israël er nog

is. Na Babel horen we niet meer over de Filistijnen en de Moabieten, om maar een paar volken te noemen die ook in ballingschap gevoerd zijn. Voor hen was de macht van Babel gewoon te groot en de goden van Babel waren hun goden de baas. Dat was alles en met dat idee zijn ze ook ten onder gegaan. Bij Israël ligt dat anders. Hoe moeilijk het ook valt om te zeggen dat de hand van God in alle ellende aanwezig is, het heeft er wel voor gezorgd dat er hoop geboren werd en uitzicht. Daarom zit Nehemia ook niet bij de pakken neer. Hij richt zich tot de God van Israël.

Wat verder opvalt is dat Nehemia niet buiten de zonden van zijn volk gaat staan. Dat had hij kunnen doen. Ik neem aan dat hij een vroom mens was. Dat zegt hij ook met zoveel woorden aan het einde van zijn gebed: 'Och,

Alle tekenen van de komst van de Messias zijn al gepasseerd. Er blijft nog één ding over: verootmoediging van heel Gods volk

Heere, laat Uw oor toch opmerkzaam zijn op het gebed van Uw dienaar, en op het gebed van Uw dienaren, die er vreugde in vinden Uw Naam te vrezén' (Neh. 1:11). Maar eerder nog dan dat te zeggen spreek hij erover dat ook hij en zijn familie gezondigd hebben. Dat is ook de houding van Daniël. Hij schaart zich in de rijen van zijn volk, hij bukt zich onder de zondenlast van zusters en broeders. Hij maakt zich er niet uit los. Hij zegt niet: 'Maar gelukkig waren er ook uitzonderingen. Ik en mijn familie, zoals U zelf ook weten zult!'

En wat ook opvalt is dat Nehemia weet heeft van de beloften van God en van zijn immense trouw. De Heere is anders. En daar doet hij een beroep op.

Niet op zijn eigen vroomheid, niet op de verdiensten van hemzelf of van de vromen in Israël. Nehemia wijst op wie God Zelf is. Hij is de God van Israël. Hij is de Herder van het Joodse volk. Zo zal een andere profeet dat ook doen, als hij zich verootmoedigt: Jeremia: Uw Naam is toch over ons uitgesproken. U bent toch in ons midden. Ondanks alles. U bent toch niet iemand die op doorreis is. Die er soms is en vaak ook weer verdwenen is? (Jer. 14:8).

Onlangs keek ik naar een toespraak van rebbe Schneerson, de voormalig leider van de Joodse beweging van Chabad, een man die voor veel Joden een onvergetelijke bron van inspiratie en leiding is geweest. Je kunt zijn toespraken gemakkelijk vinden op YouTube. Hij houdt zijn gehoor voor dat eigenlijk alle tekenen die voorafgaan aan de komst van de Messias al gepasseerd

zijn in de geschiedenis. Er blijft nog één ding over en dat is verootmoediging van heel Gods volk.

EN NU WIJ

Het gevaar bij het schrijven over de gebeurtenissen in de tijd van Nehemia is, dat wij als christenen dit gaan toepassen op de situatie van Israël nu. Dat ligt voor de hand, besef ik. Alleen, het ligt niet voor *mijn* hand. Het is waar: we moeten veel meer over Israël spreken als we het Woord van God uitleggen en verkondigen. Te vlug hebben we dingen geannexeerd en op onszelf toegepast. Maar er zijn ook momenten dat we zwijgen. Er zijn dingen die ons niet aangaan. Er zijn zaken die spelen in de beslotenheid van de relatie tussen God en zijn eerstgeboren zoon, tussen de Koning en zijn bruid, tussen de Herder van Israël en de kudde van Israël. We moeten de woorden van Paulus uit Romeinen 14 ter harte nemen, die zegt:

'Wie bent u, dat u de knecht van een ander oordeelt?!

Het laatste wat christenen moeten doen is Israël de 'wet lezen'. In de nood van Israël dienen wij en zegenen wij en bidden wij en waken wij.

Als het gaat om verootmoediging hebben we genoeg aan onszelf. En dan brengt ons bij de woorden van Paulus, de apostel van ons heidenen, in Romeinen 1.

WAARIN U DE ANDER OORDEELT, VEROORDEELT U UZELF

In het begin van de brief aan de Romeinen vertelt Paulus zijn gehoor nog eens uit wat voor wereld zij afkomstig zijn. Het is een van de manieren waarop hij de arrogantie van de heidenchristenen in Rome aanpakt. Rome is helemaal niet het middelpunt van het universum. Rome is helemaal geen voorbeeld van beschaving en eruditie. Rome heeft geen enkele reden om neer te zien op de rest van de volkeren, de Joden inclusief. De Romeinse samenleving heeft de echte en enige God verworpen (vers 28). Zij hebben God niet verheerlijkt of gedankt, ze denken dat ze wijs zijn, maar ze zijn dwaas geworden, verduisterd in hun verstand. Daarom heeft God hen overgegeven – tot drie keer toe zegt Paulus dat – aan seksuele perversie, waarmee ze hun eigen heerlijkheid te gronde richten. Ze zijn buiten de genade van God vervallen tot lasteraars, haters van God, zonder hart of barmhartigheid. God spaart deze wereld tot het definitieve oordeel, dus verbeeld je maar niets.

Ik behoef niet eens veel moeite te doen om de beschrijving die Paulus van Rome geeft te actualiseren. Als er één ding is dat onze samenleving kenmerkt, is het dat zij het verwerpelijk acht om de God van Israël te erkennen. Bij Israël is het nog zo dat God ingrijpt en loutert, bij

Als er één ding is dat onze samenleving kenmerkt, is het dat zij het verwerpe-lijk acht om de God van Israël te erkennen.

een wereld die teruggekeerd is naar het goddeloze heidendom doet Hij dat niet eens meer.

Hoewel onze samenleving zonder de Heere steunt en kraakt. Ineens heeft de islam zijn masker laten vallen. Links mag dan weggelopen met de Palestijnse zaak, iedereen die een greintje verstand heeft van het eindtijds- scenario van de islam weet dat Joden de eersten zijn die eraan moeten geloven maar zeker niet de laatsten.

Een Oostenrijks parlements- lid op bezoek in Israël geeft aan dat door de komst van Afg- haanse, Syrische en Ira- kese vluchtelingen zijn land compleet veranderd is. Was het antisemitisme vroeger iets van extreemrechts, het heeft nu een nieuwe zuil gekregen in zijn land – salonfähig, dat ook, omdat het niet langer wordt uitgedragen door skinheads met nazisymbolen.

En wat te denken van de klimaatcrisis? De ondergang van de planeet lijkt zo onafwendbaar dat sommige jonge mensen besluiten om geen kinderen meer te willen verwekken.

We leven in een wereld vol verwarring.

Mensen op zoek naar zichzelf, op zoek naar genot, hedonistisch, om het met een moeilijk woord te benoemen. Brood en spelen in de tijd die ons nog rest. Individualistisch. Meegesleept, gedictieerd door de sociale media en de 'gewone' media die onze emoties dicteren en reguleren. Dat zien we in de strijd tussen Hamas en Israël. Genoeg getreurd over het bloedbad aangericht door de militanten of de strijders of de gekwetste zielen van Hamas en nu over tot het disproportionele geweld van Israël. En dat allemaal gevoeld door een stel correspondenten die af en toe hun riante hotelkamer in Israël verlaten om te vertellen wat ze volgens de regels van hun werkgevers mogen en moeten zeggen. Van alle dagbladen die er in ons land zijn, hebben maar enkelen zich niet laten meeslepen door de Arabische propagandamachine. Sommigen hebben nu en dan schoorvoetend, betrap- met

tegenzin hun verkeerde verslaggeving gerectificeerd over gebombardeerde ziekenhuizen – of ook niet, zoals over de 'honderden kolonisten die Arabieren zouden hebben aangevallen'. De 'pogrom' in Huwara, om maar iets te noemen. Alsof een in brand gestoken autokerkhof na een aantal moorden op Joodse automobilisten hetzelfde is als het uitmoorden en verkrachten van een Joods dorp in de buurt van Gaza. Over disproportionaliteit gesproken.

Wie het eindtijds- scenario van de islam kent, weet dat Joden de eersten zijn die eraan moeten geloven, maar zeker niet de laatsten

En wij staan daar dus niet buiten. Wij zijn geen vrome elite die zegt: 'Maar daar hebben wij niets mee te maken. Dat zijn wij ontstegen.' Als wij het voorbeeld van Nehemia en Daniël volgen, zullen wij, die evenals zij er een welgevallen in vinden om de Heere te

We leven in een wereld vol verwarring. We worden meegesleept, gedictieerd door de sociale media en de 'gewone' media die onze emoties dicteren en reguleren. (foto: Fauxels, Pexels)

vrezen, moeten zeggen: 'Ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd.' Christenen gaan voorop in de verootmoediging. Ook als het gaat om de eigen kerk.

Heere. Dat belijden wij. We hebben onze smaak, onze beleving, onze redding meer centraal gesteld dan de aanbidding van God.

We hebben van de Messias alleen dat belicht wat onszelf uitkwam en daarmee is ook het christendom een voedingsbodem geworden voor het antisemitisme.

We hebben Jezus ontgaan van zijn betekenis voor Israël, voor de terugkeer van de kinderen van Israël, voor Jeruzalem, de stad van de grote Koning. We hebben het feit dat Hij

besneden is, gelaten voor wat het is. We hebben gepredikt wat de samenleving relevant vond, we hebben de agenda van de wereld overgenomen in de hoop dat wij aantrekkelijk zouden blijven. We hebben in onze gebeden angstvallig gezocht naar woorden die politiek correct waren en zo hebben we met mooie woorden God gezegd hoe Hij God zou moeten zijn. We hebben de taal van de psalmen verlerd.

De morele teloorgang van de westerse samenleving wordt alleen gestopt door een belijdenis van onze zonden en door bekering. Dat is de weg uit de malaise. Wij willen niet dat God onze samenleving heeft overgegeven en dat Hij het voorlopig alleen nog maar verdraagt, wij willen terug in de handen van de God van Israël.

Jesaja zegt: 'Terug naar de wet en het getuigenis! Als zij niet overeenkomstig dit woord spreken, zal er voor hen geen dageraad zijn' (Jes. 8:20).

Ik weet niet hoe de situatie in Israël is als dit nummer uitkomt. Ongetwijfeld zullen er vragen gesteld worden en zal er een onderzoek gedaan worden naar hoe het toch mogelijk is dat de 'muren' rond Gaza zo kwetsbaar bleken. Ik weet wel wat de vromen in Israël zullen zeggen. Zij zullen met de woorden van rabbijn Kook spreken over de weeën voorafgaande aan de komst van de Messias. Zij zullen met rebbe Schneerson misschien zeggen wat hij zei bij de Libanonoorlog in 1982, dat als je het kwaad niet vernietigt, het zich weer zal oprichten. Maar zij zullen ongetwijfeld ook spreken over verootmoediging en over de eenheid die de duisternis gebracht heeft. Zo leidde, placht de rebbe te zeggen, de Heere te middernacht Israël uit Egypte. En wij? Hebben wij Gods volk gezegend en gediend? Waren wij met hen in het dal van diepe duisternis? En hoe staan wij zelf in onze samenleving, in ons land waarvan de muren afgebroken zijn?

We hebben in onze gebeden angstvallig gezocht naar politiek correcte woorden en zo hebben we God gezegd hoe Hij God zou moeten zijn

De krimp van het christendom in ons land is er niet door de kracht van de secularisatie, maar doordat we onszelf meer hebben gediend dan de